

punkter. Man har til sine Tider ment, at det var en Afgift, som var lagt paa Skibene, paa Skibsfarten. Man har ogsaa ment, at det var en Afgift, som Varerne havde at bære. I den Betænkning, som er afgiven ifjor af Udvalget, navnlig dets Flertal, om dette Punkt, ere disse to Ting blandede sammen. Snart gaar man i sin Motivering ud fra det ene Synspunkt, snart fra det andet, og det vil ganske vist være nødvendigt, at jeg tillader mig ogsaa at betragte Sagen fra begge Synspunkter; men jeg skal dog, som en lille kort orienterende Bemærkning, tilkjendegive min personlige Stilling til det Spørgsmaal, hvor denne Afgift egentlig træffer. Det er jo givet, at, naar Skibe komme ind i en dansk Havn med Ladning, skulde de under alle Omstændigheder betale Skibsafgift, og naar de gaa ud med Ladning, skulde de betale den af den Del, som er bestyret med indenlandsk eller fremmed og frigjort Gods, hvormod denne Afgift ikke betales af det, der er indladet fra Transit- og Kreditoplæg. Naar et Skib kommer ind med Ballast og gaar ud med Ballast, betaler det heller ikke denne Afgift. Man kan altsaa ganske vist ikke med Bestemthed sige, at det er en Afgift, der absolut hviler paa selve Skibet, det er en Afgift, som derimod i visse enkelte Tilfælde, som jeg allerede har nævnt, kommer frem, og som bliver at betale af Skibet. Men naar denne Afgift altsaa i disse Tilfælde, hvor der overhovedet er Skibsafgift at betale, kommer til at hvile paa Skibet, saa kommer den egentlig til at hvile paa Fragten, thi Fragten retter sig efter de Udgifter, som Skibet har. Ganske vist er der, som der siges i det ærede Udvalgs Betænkning, en almindelig universel Faktor, som betinger Fragten, og det er den større Efterpørgsel efter eller større Tilbud af Skibe, men specielt for de Havne, hvorhen Skibene skulle gaa, virker naturligvis i meget høi Grad de Omkostninger, de have. Det er altsaa vistnok fuldstændig rigtigt, hvad jeg har sagt, at det egentlig er Fragten, som kommer til at bære Skibsafgiften; men naar nu Varerne have at betale Fragten — og det er jo Tilfældet, det er jo Varerne, der betale Fragten — saa er det ogsaa givet, at, naar Fragten skal bære denne Udgift, falder den tilbage paa selve Varerne. I Tilfælde af Udførsel fra Danmark er altsaa Skibsafgiften ligesom en Udførselstold for Landets egne Produkter. Jeg tror, at det er en meget forkastelig Skat. Vi have i gamle Dage paa enkelte Varer havt Udførselstold, men den har man kastet overbord for længe siden, og der er vistnok ingen Grund til at komme tilbage til den. Er det derimod ved Indførsel, hvor

der maa betales Skibsafgift af alle Slaags Varer, ja, saa bliver det i Grunden ikke Andet end en Tillægstold, men vilde det da ikke være langt bedre, naar man endelig skal have disse Penges, at fordele dem om paa de forskjellige Artikler og sige: de Varer betale saa og saa meget mere, saa vare vi fri for al dette uendelige Omvøb. Fra mit Standpunkt vilde dette allerede være tilstrækkeligt til albeles at forfaste Skibsafgiften, idet det er en maskeret Afgift, som egentlig falder paa Varerne under det ene eller det andet Navn, og da begge disse Dele ikke kunne tilraades, skulde man dermed slaa den ihjel. Men jeg veed, at, naar jeg har gennemløst hele Motiveringen, navnlig fra det ærede Flertals Side, vil dette ikke være tilstrækkeligt; jeg bliver altsaa nødt til at gennemgaa de forskjellige Motiveringer, Flertallet har brugt til Støtte for ikke blot at blive staaende ved den høitærede Finanzministers Forslag, at Afgiften skulde nedsettes til det Halve, men endog, at den skulde blive staaende ved de gamle 50 Ore. Jeg skal, inden jeg gaar over dertil, blot erklære, at jeg er fuldstændig enig i Mindretallets Motivering i denne Sag, jeg kunde underskrive den albeles uden at have et eneste Ord at sige dertil, men jeg skal nu vende mig til Flertallets Motivering. Lad os da nu betragte et Skib, hvilke Funktioner udfører det egentlig? Det transporterer Mennesker, Dyr og Varer ad Søveien, Skibet er altsaa egentlig et Redskab, et Transportmiddel. Hvad bestiller en Jernbane, hvad bestiller en Waggon paa en Jernbane? Altkurat det Samme. Men jeg har aldrig set, at man har lagt Told paa en Waggon, der gaar paa en Jernbane, eller paa en Fragtvogn eller paa en Diligence eller Dagvogn osv., som befordre altkurat de samme Gjenstande som et Skib, men hvorfor i al Verden skal man da lægge en Afgift paa et Skib, fordi det transporterer altkurat de samme Varer? Skulde det virkelig være saaledes, at Søen absolut skulde bidrage mere end Landjorden til at dække de forskjellige Udgifter, det kan jeg ikke rigtig be- arbejde. Hvis denne Afgift er en Skat paa Varerne, ja, saa har jeg allerede be- vist, at det jo dog virkelig vilde være høist urime- ligt paa denne Maade at opkræve Skatten. Den kunde man saae ind paa anden Maade. Udvalgets ærede Flertal siger i sin Betænk- ning: „Det vil let ses, at, naar Skibsafgifs- udgiften falder ens paa alle Konsumenterne, er det utænkeligt, at denne mere end enhver anden Udgift kan øve nogen hæmmende Ind- flydelse paa Skibsfartens Udvikling“. Denne Bemærkning er ganske sand ved denne Sag i